

LA PIPA D'EN ROC

PUBLICACIÓ PER A HONORABLES ONOMASTIQUES

Publicació Satírica

Fascicle n. 16 / Preu: 20 ptes.

24 de gener del 1979

80è ANIVERSARI DE TARRADELLAS TANTS ANYS PER A TAN POC A COSA!!

Per molts anys. Arribar als vuitanta anys no és pas cosa fàcil, i menys en els temps que ens ha tocat viure. Però encara hi ha més. Arribar a aquesta edat essent el President de la "Geneitat de Catuïa", constitueix quelcom que entra de ple en el capítol de més pura ciència-política-ficció. Però és així, malgrat pugui semblar mentida. Als incrèduls només cal recomanar-los-hi que donguin un tomb per la Plaça de Sant Jaume; amb corbata, és clar. Vuitanta primaveres acaba de complir aquest jovincell auto-elevat a la categoria d'Honorable. Per molts anys, Josep Tarradellas, per molts anys per doble motiu: per arribar a aquesta edat i pel càrrec que teniu, ambdues coses aquestes que nosaltres mai aconseguirem.

Els més vells de Cervelló encara recorden aquell vailet pigat que anava pels carrers preguntant per un tal Suárez. Fins i tot expliquen que un bon dia, i per tal de premiar les bones notes escolars, els seus pares el volien obsequiar amb un viatge al lloc que més li agradés: "vull anar a Cebreros, sempre m'ha fet molta il·lusió", va exclamar el pigat Papitu. D'ençà llavors els seus pares els van posar a treballar per dir males paraules.

En Josep va pensar que l'única possibilitat d'anar a aquell indret era aconseguir diners per a costejar-se les despeses. Després de molt meditar va arribar a la conclusió que qui més viatjaven eren els polítics. "I a més de gorra", va pensar tot corrent. Dit i fet. Als trenta-i-tants anys estava ja col·locat dins el Palau de la Generalitat. I al cap de poc temps ja custodiava la clau de la caixa dels duros, lluint altaner el càrrec de Conseller de Finances. Es per això que els recordats Presidents (per cert, allò sí que eren Presidents!) Macià i Companys el varen "calar" i el portaven marcat d'aprop. Tambien que Tarradellas els hi jugués una malifeta: no entenien el perquè d'aquella falera d'anar a Cebreros, indret del tot desconegut pels catalans i fins i tot per bona part dels qui habitaven la Castella. Un alçament feixista va trencar tot d'una els somnis d'aquell vailet pigat de Cervelló, el qual va haver de

marxar cap a França per por de que en comptes d'anar a Cebreros el portessin a Carabanchel.

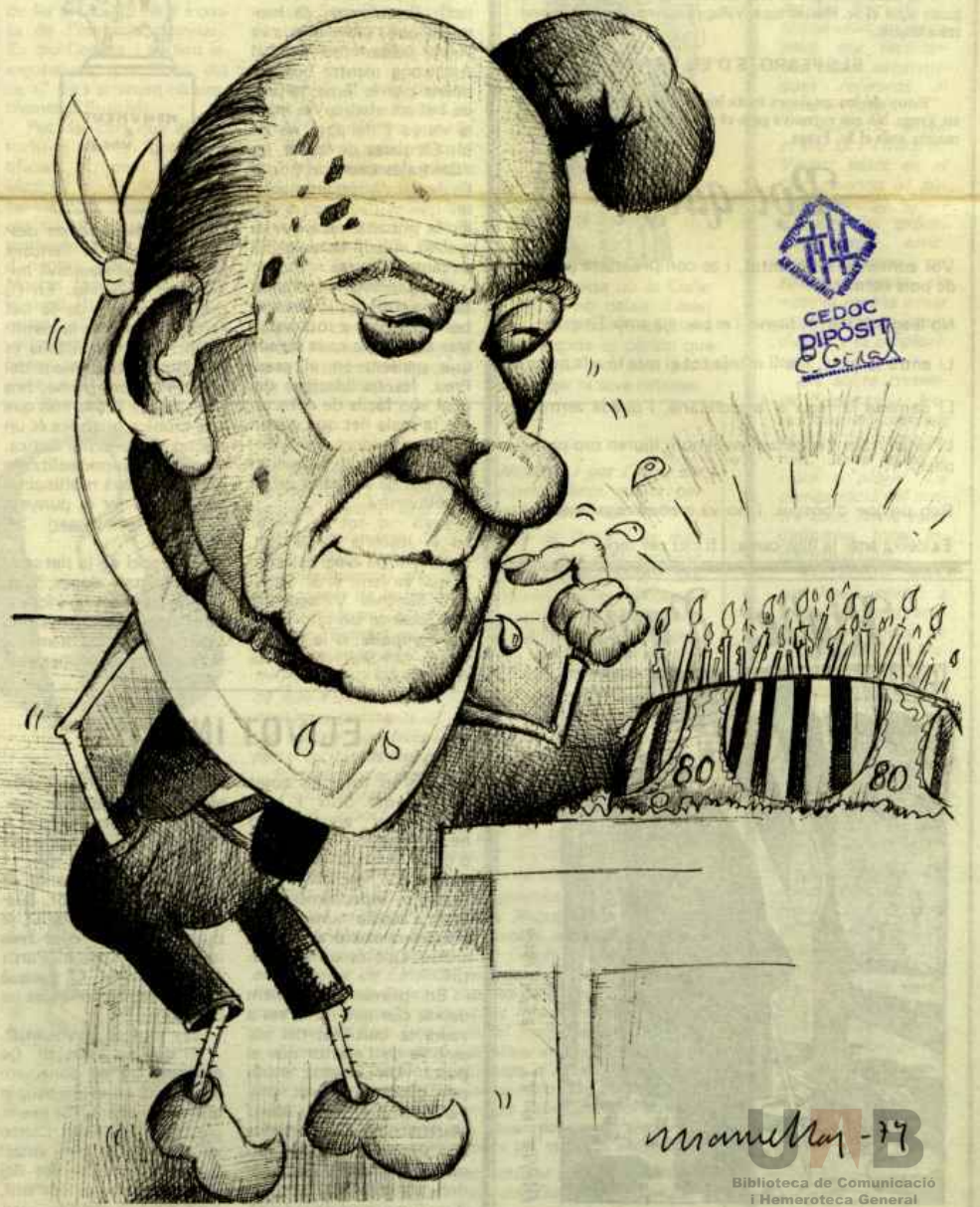
Però el destí no sempre és cruel. Al cap de quaranta anys va tornar fet tot un home i amb les pigues més grosses i juntes. En comptes de parlar de la Generalitat de Catalunya deia "Geneitat de Catuïa". I el somni de Cebreros ja se li havia esmunyit per donar pas a un freturós desig d'anar a la Moncloa. I, precisament aquí, es va trobar amb el tal Suárez que ell cercava pels carrers de Cervelló. I és que Tarradellas sempre ha jugat a guanyar. A guanyar plaça, volem dir.

Nosaltres sempre hem agraït que aquest senyor mantingués la flama de la Generalitat allà al seu camperol exili de Saint Martin-Le-Beau, però fa de molt mal aguantar que des de que ha tornat aquí només ell pugui encendre's la cigarreta amb aquesta flama.

Un home com ell, que ha viscut la República, la dictadura i ara la Monarquia, que més pot veure? Ha arribat el moment del merescut descans.

Encara que ben mirat, viure vuitanta primaveres per a portar-nos la Geneitat ens sembla molt de temps per a tan poca cosa. I nosaltres, que caram!!, volem la Generalitat per a poguer encendre's les cigarretes que tenim guardades des de fa quaranta anys.●

Xato de la Xexa

POSTAL

Honorable Presidente:

La Redacció de "LA PIPA D'EN ROC" con motivo de su onomástica le deseamos que pase un feliz día en compañía de su esposa Antonieta, hija y demás familia. Así como, con el gobierno de la Geneitat que tan bien dirige.
Sin más, suyos que lo son

- Xato de la Xexa
- Serafi Bandarra
- Oliver
- Porompompeu Fava
- Jo Claudi
- Marnellas
- Palangana

marnellas -77
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

ESTEM D'EN FRAGA FINS ELS PEBROTS !

Sr Senyor! I si el Sr. Fraga té picabaralles internes que faci el favor de no ficar-nos-hi als catalans pel mig, que nosaltres no en volem saber res dels seus atributs carnals. Es més, no solsament no en volem saber res sinó que, fins i tot, dubtem que en tingui.

Tenir-ne o no tenir-ne no vol dir gaire cosa per a una persona civilitzada. No es pot dir el mateix, però, de qui el cervell no li ha sobrepassat mai les engonals. Es a dir, d'aquells qui —com diu Woody Allen— el cervell és el seu segon òrgan més important.

De qualsevol manera els qui si estem fins els nassos del Sr. Fraga, som els demòcrates d'aquest país, i entre ells els catalans. Som vells amics. Primer, de quan fou Ministre d'Informació i Turisme, després, de quan fou Ministre de la Governació, i després encara com a líder d'una Aliança Popular desestabilitzadora i calvo stelistista al Parlament.

Quan es feia el liberal i publicava la Llei de Premsa ens recordava allò de "la dictadura aunque se vista de seda, dictadura se queda". I els nassos se'ns inflaven més i més.

Després, quan era el primer policia del país, ens recordà que el carrer era seu. Més d'una vegada l'escriptura de propietat es va signar a les nostres espatlles. I, clar, els nassos ja no ens hi cabien al mocador.

Ara, per acabar-ho d'adobar, no únicament compara els seus aliats amb els catalans, sinó que a més ens insulta i escarneix.

Sr. Fraga n'estem de vostè fins els nassos. O millor dit, fins els pebrots!! Veurem qui serà el proper de tenir-los per corbata.

LA FI DE L'ENTESA

Res, que no hi ha Entesa. Hem esperat fins l'últim moment, àdhuc aquest número ha sortit amb un dia més de retard, però res. Ni tan sols han tingut una mica de consideració per als nostres lectors. Ells a la seva i Catalunya, si t'he vist no m'enrecordo.

El Sr. Benet va intentar a darrera hora del divendres passat fer de pont entre socialistes i comunistes i poder així construir una mínima Entesa amb cara i ulls. El resultat? Ja el sabeu, una botifarra més grossa que la que tenim a la Plaça de Sant Jaume.

Però no n'hi ha prou en queixar-se. Cal dir qui són els responsables d'aquest fracàs. És possible que molts pensin que una Entesa d'aquest tipus no hagués servit de gaire, però menys dóna una esparreguera o en el seu cas l'avortada "Catalunya Democràtica".

La culpa que no hi hagi Entesa no és d'en Willy Brandt, com ha dit alguna revista, sinó del GREASE BANK COMPANY LTD, que és l'accionista principal del FRANKFURTEN BANK OF DEUTSCHLAND del qual n'és presidenta la muller del Sr. Brandt, que, alhora, s'entén amb l'iraní Majmud Reza Procano principal exportador de la PETRO-

LEUM COMPANY LTD, que és una empresa que, amb el 50 per cent de capital americà, porta a terme les prospeccions petroleres davant Sant Carles de la Ràpita.

Com sabeu a les costes tarragonines hi ha petroli. Però el que no sabeu és que es tracta de la segona bossa més important del món i que, el General Franco, se la va vendre per un plat de lleties. Ve't aquí l'interès perquè no hi hagi una Entesa de cap mena.

Tingueu present que, el proper Congrés i Senat hauran de discutir l'Estatut. Si els catalans hi anem separats encara tindrem menys possibilitats d'evitar la inevitable retallada, i per tant, de controlar les riqueses del nostre sòl i subsòl, entre moltes altres. S'entén, doncs, interessos polítics a part, perquè més d'un carcamal està interessat a fer-nos la punyeta.

Deïem al començament que calia dir noms. Doncs molt bé, aquí teniu el primer: JOAN REVENTOS I CARNER. Aquest senyor ha estat posant la trabanqueta per tal que no hi hagués Entesa i ho ha aconseguit. Els catalans escaldats et recordarem sempre i especialment quan anem al WC.

PUJA EL PREU DE LA LLET

AHI, però encara hi ha llet?. Sembla ser, de moment, que l'últim que la va veure passar fou un tal Armstrong mentre buscava bolets per la lluna, la pruna i el sol matiner, sa mare la renya i de pare no en té. Els pares de la llet, les "Centrales Lecheras por la G. de Dios", són els macreres que es dediquen a violar la primera vaca que es troben. D'ací la mala llet de tantes vaques.

De qualsevol manera, els bacons cotitzen la llet a la borsa, mentre a tots nosaltres se'ns talla cada vegada que pensem en el preu. Preu, les oscil·lacions del qual són fàcils de detectar per la mala llet que gasten els consumidors. Es a dir, una llet de baixa qualitat a la botiga i encara pitjor al sotaventre.

Però no tot és tristor en la història de la llet, també hi ha alegries, com la que va tenir el Sr. Federico Sánchez Villagorriño en trobar-se un ratolí dintre l'ampolla; o la que va tenir la Sra. Francisca

Alarcón Marineró en descobrir que si la llençava al wàter desembussava millor que el lleixiu. En fi, que la història de la llet és tan llarga com la civilització. La pròpia Bíblia es preocupa a bastament del tema. Podríem dir-ne, fins i tot, que la Bíblia més que una crònica històrica és un tractat d'economia làctica. Economia monopolitzada per un Jehovah multinacional que va fer la punyeta al petit empresari Sr. Onan.

El negoci de la llet sempre ha estat, doncs, com es pot comprovar, víctima de l'especulació més vil. Mentre ragi la mamella, les vaques no s'alliberaran.

EL VOT INÚTIL

Com en totes les coses hi ha vots útils i vots inútils. Per aquesta raó hem cregut convenient d'oferir als nostres lectors una llista esclaridora al respecte, especialment ara que s'acosta una bona primavera electoral.

1) — Què és un vot inútil?

En primer lloc volem deixar clar que no té res a veure la inutilitat del vot amb la de l'elector que el porta. Un elector inútil pot produir un vot útil. Per exemple, el Sr. Martí Martínez de la Martinica que va morir l'any 1830 i que figura inscrit en el padró municipal per un error d'un funcionari de la UCD, pot produir un vot útil a favor del Sr. Suárez, per

obra i gràcia de la mà d'un elector que repeteix cua. I no precisament perquè li hagin donat carbassa la primera vegada.

Un vot inútil, doncs, és —si vostè no és el Sr. Suárez— votar per la UCD, ja que no hi ha cosa més inútil que votar el Partit que guanyarà. O perquè creuen que ha convocat les eleccions?

2) — Què és un vot útil? El que no és inútil. De moment no en coneixem cap, però no es preocupin que tot arribarà. Per exemple, si el Sr. Fidel Castro va a Galícia per votar. En aquest cas el vot del Sr. Fidel serà un vot útil, però no per al PCE —perquè dubtem molt que el barbut de Serra Mestra els

voti— sinó per al poble cubà que, després de vint anys podrà exercir el seu dret al vot a través del seu primer mandatari. Ja ho saben doncs, si no

volen votar inútil comencin a buscar un Moncada. A partir d'ací la història els absoldrà. Fins i tot de votar útil. Que sempre és millor que votar UCD.

ANTONIO GADES, EL PARLAMENT I LA SARDANA

El conegut ballador Antonio Gades, director del "Ballet Nacional", encapçalà la candidatura D'Alacant al Congrés dels Diputats que ha presentat el Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional. No és cert, però, que d'ara endavant només es dedicarà a la sardana. "Con hacer bailar a los diputados, tengo bastante", ha declarat.

LLISTES ELECTORALES

UCD conclou l'elaboració de les llistes electorals. Suárez és primer per totes les províncies.

PLANIFICACIO DE FUTUR

Que Narcís Serra planifiqui el futur no vol dir que s'hagi comprat un pis per quan plegui.

EL PSUC I ELS INDEPENDENTS

A partir d'ara el PSUC preferirà que els seus militants siguin independents. No sabem, però, si és per a ocupar el Senat o per a justificar la crisi de militància.

POLICIA BASCA

S'ha desmentit que el responsable de la policia autònoma basca sigui el Sr. Martinregui Villagoitia. Segueixen les consultes a Madris.

ELS PEBROTS D'EN FRAGA

"Estoy de los catalanes hasta los cojones", diuen que va dir en Fraga. No ens estranya gens ni mica, a nosaltres ens passa el mateix amb el Sr. Fraga.

Roc-qdes

Vol conservar la joventut, i es compra mitja dotzena de pots hermètics.

No li agrada l'arròs blanc, i el barreja amb Titanlux.

Li entra la gana, i se li menja tot el que té a la nevera.

Li demana la regla a la secretària, i queda vermella.

Li organitzen l'enterrament, i no li lliuren cap participació.

Rep un joc d'hòsties, i no va a combregar mai més.

Es deixa anar la lliga-cama; i li cau per terra.

Rigles d'qbir

—Té: la divisió del treball.

PAPITU n° 23 25/4/1989

Les Nostres Institucions

LA BARRETINA

La barretina és una de les institucions més populars. Fixeu-vos si és tan popular que d'aquest objecte tan casolà en deriva el petit adminícul tan utilitzat que és la cassola que és, com si diguéssim, una barretina amb mànec.

Per això els pagesos de la nostra terra catalana encara continuen amb el seu in secula seculorum costum de aixoplugar-se amb la barretina. Perquè els hi assegurem que no hem vist encara cap pagès que al lloc de la barretina portés al cap una cassola. De la qual cosa no s'ha de deduir un endarreriment manifest de l'agricultura local. No senyor, que les barretines de Camprodón tal vegada s'ho agafarien malament i ja saps que a Can Maragall no mana la gallina sinó el gall.

Ara mateix hem sabut la nova que una empresa americana acaba de patentar l'invent sensacional de la barretina de plàstic, que àdhuc de conservar els avantatges de les tradicionals, es pot utilitzar per un sense fi de facècies estranyes, la relació de les quals és ara mateix ociosa. En fi que el Senyor ens agafi

confessats, i ja me'n fareu cinc cèntims.

El noi d'Arenys

Notícies de l'altre món

XA EN TENIEN PROU

El Xa de Pèrsia està de sort. S'ha estalviat el terratrèmol amb que els déus han celebrat la seva fugida de l'Irà. Els morts de la sacsejada del país són, si fem cas els oracles, els darrers morts del Xa.

Ell, però, és viu. Molt viu. D'entrada ha convertit el seu exili en "vacances d'hivern". Amb aquesta declaració, pomposa, però que no serveix per res, no vol salvar la seva dignitat, perquè tots sabem que no en gasta el Xa d'aquestes

mercaderies tan subtils. El Xa sortí per cames, però no per anar a morir-se de pena o vergonya, com els vells elefants, sinó per a riure's d'aquells que no podien amb el fètid alé que el monarca respirava. Se'n riurà, i molt, mentre es banya en tones d'or i comptes corrents.

El Xa ha marxat a l'exili. Però serà un exili daurat, car l'esperen cinc mil milions de dòlars en inversions i negocis diversos. A part del metàl·lic en com-

cepte d'evasió de divises als subterranis cuirassats de Ginebra.

L'emperatriu, la Fava Viva, està contenta. Ha deixat enrera un passat de poder, però té un futur esplendorós. Un futur que comprèn l'esquí de Gstaad i St. Moritz, el bany de St. Tropez, els perfums de Coco Chanel, les joies de Christian Dior, els sopsars de Maxim's i les setmanals aparicions a "HOLA".

I quan el Xa la palmí o la repudiï, el llibre de memòries.

CONESA O CONETA?

Si Conesa es digués Coñeja diríem que és una petita conya que l'enviïn a Uskadi. El cas és, però, que no se'n diu, i nosaltres hem perdut l'oportunitat de fer un acudit fàcil a costa de l'inefable comisari. Es diu Conesa, i podem assegurar-vos que "con esa cara" no s'arranjen els problemes d'Euskadi.

Pot ser cert que el terrorisme és un problema oficial. Si, com diuen a Madris, això és veritat, hauran de convenir a la capital que és un problema professional. No cosa d'ineptes, com el Rudolf Martín (no té res a veure ni amb Hesse ni amb Bormann) ni de caragirades i velles glòries com Conesa. Segur que sabreu perquè diem que Conesa és una

vel·la glòria, però no allò de caragirada. Doncs bé, heu de saber que, abans de la guerra, l'inspector Conesa el "caza-rojos" tot terreny era militant de les Joventuts Socialistes Unificades, conduïdes per un Carrillo amb més galtes que el d'ara.

Després d'haver desarticulat sis o set vegades el GRAPO, que torna a sortir de les seves cendres com un Fènix qualsevol, gràcies a no se sap ben bé quina miraculosa subvenció, Conesa vol desarticular ara la ETA, quan el que l'home necessita és una bona temporada de repòs o la jubilació definitiva. Hi ha massa persones decentes que saben de les seves manyagues i mentalitats més llagoterres que demanen feina.

No, Conesa no és Coñeja, però no deixa d'ésser una petita conya que, una altra vegada es pensin que som prou rucs com per a arrossegar la seva totxeta.

ÀNIMES DE CÀNTIR

JUAN-JOSE FOLCHI

Si en comptes de tenir Geneïtat tinguéssim Generalitat moltes coses no passarien, i els nostres ulls i orelles no haurien de veure i suportar parlar a certs individus. El personatge que avui us presentem constitueix un exemple prou entenedor del que diem. Es tracta del Conseller de Finances de la Geneïtat, Juan-José Folchi; economista de professió i trepador-infiltrat per devoció. Us volem mostrar l'altra cara d'aquest senyor. La cara de l'autèntic Folchi.

Per començar, algú li coneix alguna —només alguna— acció en pro de la pàtria catalana o tan sols en defensa de la democràcia abans del venturós 20-N7. Si algú ens en pot fer cinc cèntims del que demanem serà abundantment recompensat. L'únic que se sap del cert és que és un gran amic d'aquell bocoï de cognom Fraga, la qual cosa ja constitueix tota una garantia. També té gran amistat amb Pedro Penalva, fraguista també. Us recordeu de P. Penalva? fa unes setmanes que des d'aquestes planes parlàvem d'ell i dels seus recents escrits en el Diario de Barcelona incitant als immigrants a llençar-se contra els catalans, en un estil literari que ja hagués volgut tenir el mateix Lerroux. L'amistat entre Folchi i Penalva s'ha traduït en un lloc d'aquest últim en les llistes a Catalunya de la UCD. No deixa de ser curiós que homes que sempre hagin estat al costat de Fraga, com Folchi i Penalva entre d'altres, estiguin ara en el partit dels del "donut" on hi pul.lulen botiflers com Cañellas i Sentís, treturosos de poger tocar la cuixa a Suárez.

I ja que parlem de la sucursal de la UCD a Catalunya bo serà dir-vos que les picabaralles internes són cada vegada més seguides i fogoses. Per una banda el sector més "catalanero" (no confondre amb catalanis-

ta) encapçalat per Marcel·lí Moreta, i per l'altre els lerrouxistes i empedernits espanyolistes guiats pel mayeix Folchi amb P. Penalva com a sub-altern.

L'anti-catalanisme de Folchi ve de lluny i va més lluny encara; sabem de bona font que està implicat en una operació anti-Estatut, actualment paralitzada amb motiu de les eleccions. Aquesta operació consistia en "otegar" Madrid de telègrames en el moment en que l'Estatut es discuteixi a les Cortes; els telègrames denunciarien "la imposició de la llengua catalana para todos los que viven en Cataluña". Sabem també que Folchi i el seu inseparable Penalva mantenen contactes constants amb alts càrrecs de l'Administració central que treballen ací i que només es preocupen d'incitar als nou vinguts contra els catalans.

Podríem estar parlant de les accions anti-catalanes de Folchi durant dies i dies com, per exemple, el seu descarat suport a la candidatura dels tecnòcrates acatalanistes encapçalada per un tal Pedrós en les recents eleccions al Deganat d'Econòmiques de la Universitat barcelonina; l'altra candidatura —que per escarni de Folchi va ésser la guanyadora— tenia com a cap al militant d'Esquerra Republicana de Catalunya J. Hortalà. Pel que sembla aquest tal Pedrós és també un dels protegits de Folchi; tant és així que el Conseller de Finances intentava col·locar-lo com a President de la Caixa d'Estalvis de Catalunya, la qual cosa fou avortada mitjançant l'intervenció directa i personal del President Geneïtal Josep Tarradellas.

Algún dia tornarem a explicar-vos més coses d'aquest grisió i perillós personatge, d'aquest Folchi que amb la seva cara de bon-jan sembla que mai no hagi trencat cap plat. El fet de que individus com aquest ocupin la Conselleria de Finances de la Geneïtat només pot interpretar-se com un intent d'arruïnar a Catalunya. Aquest és precisament un dels motius pels quals nosaltres estem per una Generalitat i no pas per la Geneïtat.

Xato de la Xexa

Això de l'anti-psiquiatria sempre ens havia caigut bé. Fins i tot volíem organitzar una campanya al seu favor. Però ve't aquí que, un bon dia, tot parlant d'aquest tema, un amic psiquiatra ens va dir que això feia anys que funcionava a l'Estat Espanyol.

Ens negàrem a creure-ho. I, davant la seva insistència, varem demanar-li proves. El nostre amic consultà la seva agenda i ens va donar una adreça i una data. Dijous 18 de gener.

Després de consultar l'adreça encara ho varem entendre menys. Pensàrem, però que al ésser un lloc oficial, el que volia el nostre amic era facilitar-nos dades estadístiques referents al tema en litigi.

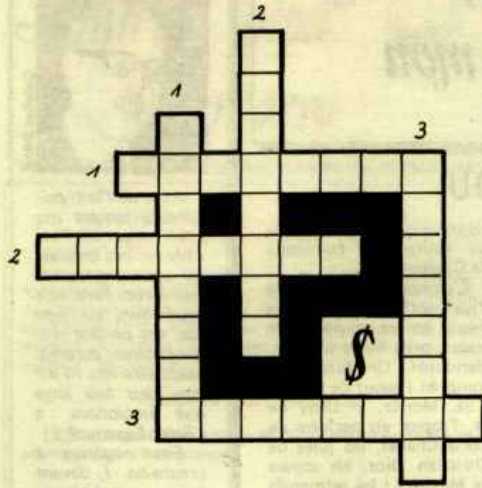
Finalment, arribà el dia D i l'hora H. Varem seure en el lloc reservat al públic i ens disposàrem a rebre les proves del nostre amic. Aquest somreia satisfet al veure els nostres rostres a mig camí entre la incredulitat i la perplexitat.

De sobte començà l'espectacle. Hores després sortíem amb la cua entre cames. Sense saber si riure o plorar. La demostració del nostre amic havia estat definitiva, total, incontrovertible.

El nostre amic ens havia portat a presenciar en directe la darrera sessió de la Corporació Metropolitana de Barcelona. Alguns regidors del "no" al català i altres alcaldes de les poblacions de l'Àrea, es varen carregar el catàleg d'edificis modernistes i racionalistes de Barcelona, perquè no els hi agradaven. Els altres perquè "paseando con un amigo nos miramos algunos edificios del catálogo y no les vimos nada de particular" i la resta perquè guardant-ne un ja n'hi ha prou i cal pensar en els propietaris.

Certament, n'hi ha més a fora que a dins.

mots encreuats

HORIZONTALS

- 1.- De petit tothom hi ha estat. De gran també.
- 2.- Hi ha un avió més popular que els d'Ibèria.
- 3.- (a l'inrevés). Puja i veuràs la pol.lúcia.

VERTICALS

- 1.- Agafa el tramvia, Miquell.
- 2.- Té el cor sagrat... i la mànega ampla.
- 3.- (a l'inrevés) Si vas al Passeig de Gràcia el veuràs.

SUBSCRIPCIONS A TORT I A DRET !!

Davant l'allau de cartes tot demanant una subscripció a la nostra i vostra publicació, el Consell de Redacció -reunint en sessió extraordinària i sense cap necessitat de secretari- ha acordat obrir l'aixeta.

Malgrat no ser aquesta la idea inicial dels que fem LA PIPA D'EN ROC, i fent polsosa, una vegada més, la generositat que ens guia, hem decidit elucidar. Així que ja ho sabeu. Qui vulgui subscriure's que retalli la butlleta i la remeti dins d'un sobre a Edicions La Pipa d'en Roc, carrer República Dominicana, 51. 1er. 1a, MATARÓ.

Podem prometre i prometem que rebreu puntualment, i cada setmana, l'exemplar.

SUBSCRIPTOR

Nom i cognoms Tel.

Domicili Població

Em subscribo a la col·lecció de fascicles satírics "La Pipa d'en Roc", per un any, a comptar des de la data d'envi.

El pagament de 1.000 ptes. el faré efectiu

Per correu certificat a nom de Josep M. Fàbregas, c/ República Dominicana, 51, 1er. 1a, MATARÓ

Per domiciliació bancària

Sr. Director del Banc/ Caixa

Agència Carrer

Població

Distíngit senyor

Us agrairé volgueu fer efectiu amb càrrec al meu compte corrent/ d'estalvi núm. el rebut que, per valor de 1.000 ptes., us presentarà Edicions "LA PIPA D'EN ROC".

Molt atentament (signatura)

Data

EDICIONS "LA PIPA D'EN ROC" 19, bloc 12, n. 6- Barcelona

N. Reg. Emp. Edit. 1963/78. **Distribueix:** Distribuidora Països Catalans, S.A.-Llúria 42-Barcelona, 9

ISBN 84-85539-01-X Equip Redactor: Pere Artigas, Francesc Costa, Josep M. Fàbregas i Jaume Graupera. T. Albert

ISBN 84-85539-00-1 (OC) Dip. Leg. B-34263-1978 **Dibuixants:** Josep Novellas i Artur Palomer

Fotocomposició: Copisteria la Juliana - dr. Farrero, 6 Argentina

Imprimeix: Gràfiques Ibèria, S.A.-carrer Constitució, Rafelques

Tots els dibuixos i articles signats no expressen ni l'opinió de llurs autors.

Les Pilotes d'en Roc

Hi ha qui en comptes de fer-se "President" (en castellano, por favor) valdria més que hagués seguit dedicant-se només a les cantonades, perquè al menys sabriem què escorcolla, i no pas davant d'un Club de tanta alçada com ho és Can Barça, perquè d'alçada aquest "President" (en castellano, por favor) res de res, ni física ni social, més aviat nan.

Doncs, no se li acut res millor al "cantonades" que voler-se treure de damunt, a un Neeskens que és la nineta dels ulls de fanàtics, socis, seguidors i simpatitzants de Can Barça, i mereixedor d'aplaudiments arreu on va a jugar. Un home que surt a jugar i a guanyar com un huracà, amb coratge, ho dona tot, es desfà amunt i avall, reparteix joc a tort i a dret, fa gols, hi deixa la pell, li foten més hòsties que a una catifa, que és company de tothom, que transforma tot el Camp en un cor entonant el seu nom, i és l'home de sempre endavant!, doncs el "cantonades" dient que no li renovarà el contracte ja ho té "ell" tot arranjat.

L'imperialisme Americà hi fot el nas, i el Fúñez (en castellano, por favor), ensumant els dòlars, ja perd el cul. El seguidor?... que el donguin per la via anal... o és que "ell" no és el "President" (en castellano, por favor)?

Algú dirà que en Neeskens, no és un gran tècnic, que té dies bons i dies no tan bons, que de vegades entra al contrari durament que un bon piló de milions ha cobrat, que... i què!, si el seguidor el vol, ja n'hi ha prou!, o creieu que el seguidor i el soci no saben el que volen?, però al "cantonades" tan se li en

fot el soci i el seguidor. Can Barça, deixarà de ser "Més que un Club" si deixa que es tregui en Johan, i a més quina vergonya si se'l treu pels "dòlars". El seguidor, el seguidor de veritat, sabrà d'una punyalada a l'esquena, una forta punyalada.

En Fúñez (en castellano por favor) tot això del seguidor ho sap, i sap també

el que a "ell" li interessa i que al menys sabem què amb quatre "malaios" ha engegat una campanya escrita anti-Neeskens, per tal d'enfonsar-lo i posar al seguidor en contra, i això és una marranada, però potser per qui ja hi està acostumat, això de la marranada ho troba prou normal.

En fi "President" (en castellano, por favor), dedica't a les cantonades,

L'Ou de Colom

Acudits Rojos

Escolteu! aquí us oferim uns escrits que vénen més enllà del fred. Concretament del taló d'acer. Resulta que tenim un espia per aquelles latituds. El xicot treballa a la KGB (La Caixa de Moscou) i com que el seu sou no li arriba a fi de mes fa feines extraordinàries pels enemics del socialisme. Que tot i parlar anglès paguen més bé i en divises que no és cosa de

riure. El xicot que és una mica despistat ja està preparant les maletes per a venir "al món lliure". Li fa tanta il·lusió que no ens hem vist capaços de desengançar-lo. Així, doncs, aquí teniu un grapat d'aquests acudits que tot i no pagar drets d'autor si en Breznev ho sabia no cal dubtar que ens ho cobraria. I en espècies.

En un camp de concentració de la Unió Soviètica tres detinguts fa poc arribats es troben junts al davant d'un foc i aprofiten el repòs del migdia per tal de canviar impressions:

- Jo -diu el primer- sóc periodista, i estic aquí des de l'any 1948 per haver escrit un article contra Sacha Alexandrov, i encara en tinc per deu anys.
- Jo -diu el segon- era secretari del Partit, i estic condemnat a deu anys de reeducació socialista perquè l'any 1950 vaig fer un discurs en el qual elogiava Sacha Alexandrov.
- Jo -diu el tercer- sóc Sacha Alexandrov.

Quin canvi ha portat la revolució a les carnisseries?. Abans de la revolució, a la carnisseria hi havia un cartell amb el nom del propietari, Vassili Ivanovitch, i dins l'establiment hi havia la carn.

Després de la revolució la carnisseria ja no té cartell. Damunt la vitrina hi ha escrit "CARN", i dins l'establiment hi ha Vassili Ivanotich.

Quan Stalin va declarar oberta la cacera d'ossos, els conills varen marxar a l'exili. Perquè ells no eren ossos però no tenien cap mena de paper per a demostrar-ho.

Pel mil·lenari de Polònia a Varsòvia es va organitzar un gran concurs per a la joventut. Després de la normativa, el cartell anunciador donava la llista de premis:

- Primer premi: vuit dies a la URSS.
- Segon premi: quinze dies a la URSS.
- Tercer premi: un mes a la URSS.

Un matí quan el poble de Moscou i el govern soviètic es varen llevar trobaren que Lenin havia desaparegut de la seva tomba. En el seu lloc hi havia una petita nota que deia: "He marxat a Zurich, torno a començar".

Què passaria si Lugoslàvia ajudés a establir el socialisme autogestionari al Sahara?

- Doncs molt senzill, el Sahara començaria a importar sorra.

